

Sota el cel del Puig

Revista de l'IES Puig Castellar

núm 24 gener 2ª etapa

Curs 2005-2006

EL POLLANCRE

El número 24 de la nostra revista pertany al mes de gener del 2006, és el primer número d'enguany i la portada està dedicada aquest cop a l'arbre més empipador que tenim al pati de l'institut: el pollancre.

És un arbre frondós, amb una gran capçada que dóna molta ombra a l'estiu sobretot a les aules que donen a la part del darrera de l'edifici.

Tenen molts anys, tants com l'institut ja que es van plantar quan es va inaugurar. Aleshores eren molt petits però ara tenen una grandària bastant considerable, i esperem que visquin molts més anys ja que poden arribar fins els dos-cents anys.

Les fulles són d'un verd intens en forma de rombe amb el marge finament dentat, molt bellugadisses, només que bufi una mica d'aire ja es belluguen i donen una sensació d'alegria i frescor molt agradables sobretot les tardes de xafogor quan estar a l'aula és insuportable.

Però com ja s'ha dit més amunt és un arbre força empipador per la brutícia que genera. Tothom s'adonat que quan comença la primera, a l'ambient hi ha com uns petits flocs de cotó fluix que es fiquen per tot arreu: pels forats del nas, pels ulls, per les orelles, són uns borrons molt enganxosos que fins i tot arriben a cobrir el terra del pati.

Aquesta potser és la característica principal dels pollancres i la més empipadora sobretot per a la gent que pateix al·lèrgies.

EL CEL DEL PUIG et recomana

UN LLIBRE....

L'HOME DEL BOSC

DE PILAR GARRIGA

Un alumne de 1C, gran lector, després d'haver-se llegit Un Estiu a Borneu de l'autora Pilar Garriga que va venir a fer una xerrada, ja fa uns quants dies, s'ha decidit pel seu compte llegir la segona part, la continuació de les aventures d'en Martí. Aquí teniu les seves impressions i la seva recomanació. Moltes gràcies Sergi!

Els alumnes de primer,enguany han llegit durant el primer trimestre Un estiu a Borneo de l'escriptora Pilar Garriga que va tenir la gentilesa de venir a l'institut a fer-nos una xerrada sobre el seu llibre i les aventures de la seva germana veterinària que treballa en aquesta zona del món.

Durant aquesta xerrada els nois i noies li van fer preguntes de tot tipus i va ser així que es van informar que ja havia publicat una segona part de l'Estiu a Borneo i que es titulava L'Home del Bosc, així que si us animeu, si us va agradar, tingueu en compte la recomanació que us fa el vostre company Sergi.

L'HOME DEL BOSC

Vull recomanar el llibre L'home del bosc perquè és la continuació de Un estiu a Borneo i en aquesta segona part podem descobrir les noves aventures de l'intrèpid Martí i de la Mont, perquè en aquest llibre la noia decideix acompanyar a en Martí fins a Borneo. Però les coses es complicaran quan els dos xavals vulguin denunciar als talladors il·legals d'arbres. En definitiva, doble emoció, doble tensió i el doble d'aventures en L'home del bosc.

Sergi Fernàndez

UN DISC...

GAIA II

CD del **Mägo de Oz**, que és un grup espanyol de música celta/hard rock, format l'any 1989. El nom resulta d'afegir l'anomenat *um 1 aut heavy metal* a El Mago de Oz, novel·la infantil de l'autor americà Lym Frank Baum.

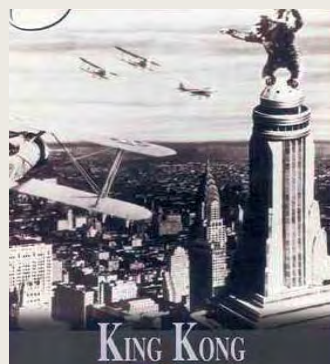

UNA PEL·LÍCULA...

KING KONG del director de la famosa trilogia del Senyor dels Anells, Peter Jackson, és un remake d'una famosa pel·lícula en blanc i negre de l'època del cinema mut que ara s'ha tornat a portar a les pantalles amb tot luxe d'efectes especials.

Sinopsi

Ann Darrow és una actriu que no troba feina durant la gran depressió nord-americana. Un cineasta aventurer la rescata. Ell també té problemes amb els seus productors i ha d'embarcar-se al més aviat possible per tal d'acabar la seva pel·lícula en una illa. Com que l'actriu principal l'ha deixat plantat, ell ha de convèncer Ann perquè s'embarqui cap a un lloc que ningú no s'esperava trobar.

UNA PASSEJADA PER LA RIBA DEL RIU BESÒS

Passejada pels nous carrils bici de la llera del riu

Resseguint el riu Besòs

L'entorn

El riu Besòs al seu pas pel terme municipal de Santa Coloma de Gramenet (Barcelonès) va ser empresonat entre dues grans parets per evitar-ne el desbordament en cas de riuada. Encara que sembli que per molt que creixi el nivell de l'aigua del riu mai no assolirà aquella alçada, cal recordar que el 25 de setembre de 1962 unes riudes van matar centenars de persones que vivien a les ribes. És per això que aquest fil d'aigua que ara ens sembla innocent és aconduït enmig d'una llera que impressiona per la seva grandària. Però allí on fa més de quaranta anys hi va haver destrucció, recentment s'ha recuperat i rehabilitat la llera del riu com a espai públic. Un entorn on és fàcil gaudir d'un partit de futbol, una bona passejada en bicicleta o gent de totes les edats corrent o fent córrer el gos. I és que a banda i banda del riu s'han plantat grans superfícies de gespa i s'ha condicionat com a carril bici una ampla franja asfaltada. Un carril ben allunyat del trànsit

rodar on podem gaudir d'una passejada diferent i original resseguint aquesta ruta apta per a tothom.

Descripció de l'itinerari

Iniciem la ruta a la sortida de l'estació Trinitat Vella de la línia 1 del metro de Barcelona, que dona al Parc Trinitat. Davant de les portes que surten a l'exterior hi ha un gran rètol del Parc Trinitat. Passem per sota el rètol i sortim a la zona més oberta del parc, just al costat del

gran estany semicircular que singularitza l'espai lúdic i enfront de la llarga escultura anomenada *Cavalls desbocats*, obra de l'escultor Joaquim Ros. Si disposeu de temps podeu gaudir de les instal·lacions del parc, entre les quals cal destacar les dues pistes de tennis d'ús gratuït.

Girem a la dreta i quan trobem una gran porta a la dreta (0,15 km), on hi ha una font, sortim del parc i ascendim un curt tram fins a l'avinguda Santa Coloma (0,3 km). Passem a tocar de la gasolinera i sempre pel voral travessem el riu Besòs. A la riba esquerra del riu Besòs, ja a Santa Coloma de Gramenet (1,12 km), ascendim paral·lels al riu fins a trobar una ampla rampa que ens permet baixar fins a la llera. A tocar de la paret trobem una ampla franja asfaltada on hi ha dibuixat el carril bici. Iniciem la passejada a la dreta ascendint, de manera que mantenim el riu a la nostra esquerra. Sempre pel carril bici arribem al final del tram urba-

Espai obert

Per a circular amb bicicleta per una població cal tenir en compte i observar els consells següents:

- Tenir cura d'utilitzar, sempre que sigui possible, els carrils bici que s'estenen cada vegada més pel nostre país.
- Tenir cura d'observar totes les indicacions referents als vehicles, és a dir, respectar els senyals de trànsit.
- Portar el casc ben cordat i els guants posats.
- Intentar vestir-se amb robes clares. Fins i tot pot ser interessant que un membre del grup vesteixi una armilla fluorescent.
- Si circulem pels carrers de la població, cal anar en fila índia.
- Si se circula per la vorera, cal tenir molta cura, no fer ziga-zagues i tenir sempre present que el vianant és qui té la prioritat de pas.

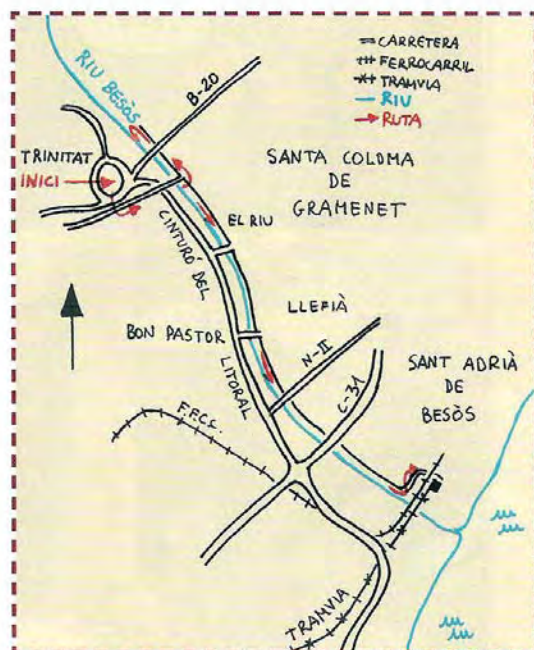
nitzat (2,27 km). Fem mitja volta i iniciem el descens pel mateix carril però ara amb el riu a la nostra dreta. Aviat passem per sota el pont pel qual transiten els vehicles per l'autopista B-20, el pont pel qual hem travessat el riu, i seguim en lleuger descens en direcció al mar i a les xemeneies de la central tèrmica del Besòs, que veiem al fons.

Just abans de passar el pont del ferrocarril i del tramvia, s'acaba el carril bici (7,2 km). Opcionalment podem tornar al punt d'inici a partir d'aquest punt o utilitzar el transport públic: tramvia i metro, una interessant i lúdica opció de descobrir

nous transports de la ciutat de Barcelona.

Triant aquesta segona opció ascendim per una rampa que ens permet situar-nos a la part alta de la llera on, a la dreta, anirem a buscar l'estació de ferrocarril de Sant Adrià de Besòs (7,65 km). Passem per sota del ferrocarril fins a accedir a l'estació final del tramvia del Besòs. Aquest nou transport públic està perfectament habilitat per al transport de bicicletes. A la parada de Glòries podem agafar la línia 1 de metro i retornar al punt d'inici.

Text, fotos i mapa:
JOAN PORTELL I RIFA
Dibuix: MONTSE FRANÇOY

Richard Stallman

RICHARD STALLMAN és un conegut activista del programari lliure.

L'any 1971 va entrar a treballar al laboratori d'intel·ligència artificial del prestigiós MIT de Massachusetts. Ell explica com en aquella època la gent s'intercanviava programes i el codi font d'aquests. A inicis dels anys 80, la situació va canviar, el programari va començar a ser no redistribuïble (no copiable), la gent ja no podia intercanviar els seus coneixements informàtics lliurement. Com que no estava d'acord amb aquest nou estat de coses, va dimitir de la feina, i va crear la Free Software Foundation (FSF) el 1983.

El mateix any, va fundar el projecte GNU (GNU is Not Unix), amb l'objectiu de produir un sistema compatible amb Unix (sistema operatiu que es feia servir a l'època) i que fos completament gratuït i distribuïble lliurement.

Extret del 23/01/2003, el Periódico de Catalunya

Per Richard Stallman, el software és part del coneixement humà, i com a tal, s'ha de compartir. És per això que l'anomenat últim hacker, pare del software lliure i apòstol del GNU/ Linux, creu que s'ha de permetre l'accés als codis dels programes informàtics . Stallman també denuncia el paper dels lob-

bies de la indústria informàtica, "que amenacen els programadors perquè no revelin el codi i busquen convèncer els Governos perquè no s'hi oposin, perquè volen que els ordinadors els obeeixin".

Els creadors de programes propietaris sempre intenten dividir la gent, i Microsoft sempre tempta els que intenten resistir", declara. Stallman entén que la pirateria "només és assaltar vaixells", i per tant no accepta el terme per a la còpia indiscriminada.

Ell mateix es defineix com a "hacker", expert informàtic a qui mou buscar el repte, ser més llest". Segons el seu parer, una empresa informàtica no pot basar el seu negoci en l'ocultació dels codis i en l'exclusió d'informació, sinó en "la distribució de còpies, a crear programes a mida o a donar serveis als usuaris", tal com fan companyies com ara Suse, Mandrake o Redhat, que distribueixen i venen serveis sobre distribucions del nucli de Linux. "Poques empreses viuen de vendre llicències, en realitat", afirma.

Stallman ha consagrat la seva vida a crear software lliure (eines per al sistema operatiu GNU i l'editor de textos Emacs) des que algú li va negar l'accés al programa d'una impressora que s'espatllava sovint. Viu amb molta austeritat dels recursos que li dona la Free Software Foundation, a la qual contribueixen ciutadans anònims a través d'internet, des que va deixar la seva feina com a investigador al MIT perquè considerava que "si hi seguia podrien tenir drets sobre el que jo programava".

"Es pot viure amb 80 o 100 dòlars al mes, si les teves prioritats no són luxes superflus com un iot, una casa o tenir fills", assegura. De fet, ell viatja, i molt, amb gairebé el que porta posat, més el seu ordinador, una càmera i una flauta, i renuncia a centenars de "luxes superflus", com els mocadors. Envia prèviament una llista de condicions per correu electrònic que assenyalen el que menja i que li fan canviar un hotel de luxe per un pis d'estudiants. I viu pendent de consultar els seus emails.

"El que fas és el que penses", diu, i per això assegura que no ha volgut dedicar la seva vida "a alguna cosa que no el pogués fer-se sentir satisfet". La seva lluita es basa en el lema "llibertat, política i joc net", que convergeix ràpidament en el clàssic "llibertat, igualtat, fraternitat".

Però als 49 anys, sent que la seva tasca rene del software lliure i la seva aportació a aquest ha quedat eclipsada per la figura de Linus Torvalds, l'exestudiant finlandès que va aconseguir articular un nucli per a GNU, Linux, sobre el qual s'ha basat el model comercial. Per això reclama que el sistema es digui GNU/Linux, i no només Linux.

"Torvalds ha tret protagonisme no només a la meua feina, que només seria dolent per al meu ego, sinó també per al moviment del software lliure, i això és més important, perquè ens debilita. Torvalds ara escriu software propietari i això no és ètic, ni per a ell ni per a qualsevol persona. Va fer una feina important de software lliure però no recolza políticament la llibertat de cooperar. Evita la política, no vol veure el món en termes polítics", explica visiblement dolgut.

Stallman, en canvi, manté en la seva web opinions sobre una pila de temes candents, des de l'Iraq al Brasil i Corea del Nord.

En aquesta pàgina hi ha vuit parells de dibuixos, els noms dels quals rimen entre ells. Intenta trobar-los.

HISTÒRIA DEL FUTBOL A CATALUNYA

El futbol s'introdueix a Catalunya a finals del segle XIX a través, sobretot d'estrangers establerts en el nostre país. Per bé que el primer club català fou el Palamós F.C. fundat el 1898, és a Barcelona on neix de debò el futbol català: Joan Gamper, suís i uns companys seus, de la mateixa nacionalitat, juguen a futbol als carrers de Sant Gervasi de Cassoles amb els nois del veïnat; immediatament sorgeixen seguidors d'aquest esport, que s'estén ràpidament pels gimnasos barcelonins. El 21 d'octubre de 1899 es funda el català F.C. Joan Gamper constitueix el 29 de novembre de 1899 el Football Club Barcelona i al cap de dos mesos, el gener de 1900, neix la Societat Espanyola de Football que el 1903 esdevindria Club Espanyol de Football.

Aviat es comencen a organitzar torneigs, el primer dels quals és la Copa Macaya, donada per Alfons Macaya a l'equip que guanyés tres ans consecutius; va tenir lloc els anys 1901-1903 i la victòria fou per a l'Espanyol.

L'any 1901 s'inicia el Campionat de Catalunya que durarà fins al 1940. Fou guanyat vint vegades pel Barcelona, nou per l'Espanyol, tres pel Club X, dues per l'Espanya, una per l'Europa i una pel Sabadell.

D'altra banda, l'any 1902, amb motiu de la coronació d'Alfons XIII, s'organitza la primera final entre equips espanyols; hi anaren dos representants catalans: el Barcelona i l'Espanyol, però la victòria fou per al Biscaia; s'iniciava així el Campionat de Copa. La Federació Nacional de Futbol, que cobreix tot el territori espanyol, es constitueix el 1909 i a partir d'aquest moment s'encarrega d'organitzar el campionat de Copa, que el 1909 és guanyat per primera vegada per un equip català, el Barcelona.

Tayerza

Tayerza és un poble del meu país que està entre dos rius. Es troba al sud del Maghreb, al mig del Sàhara, a prop de Marraqueix. És un poble molt petit i hi viu poca gent, unes cent persones. Les seves cases són d'una planta i les parets són de sorra. Cada casa té la seva granja amb cinc vaques, un ramat d'ovelles i alguns conills i pollastres.

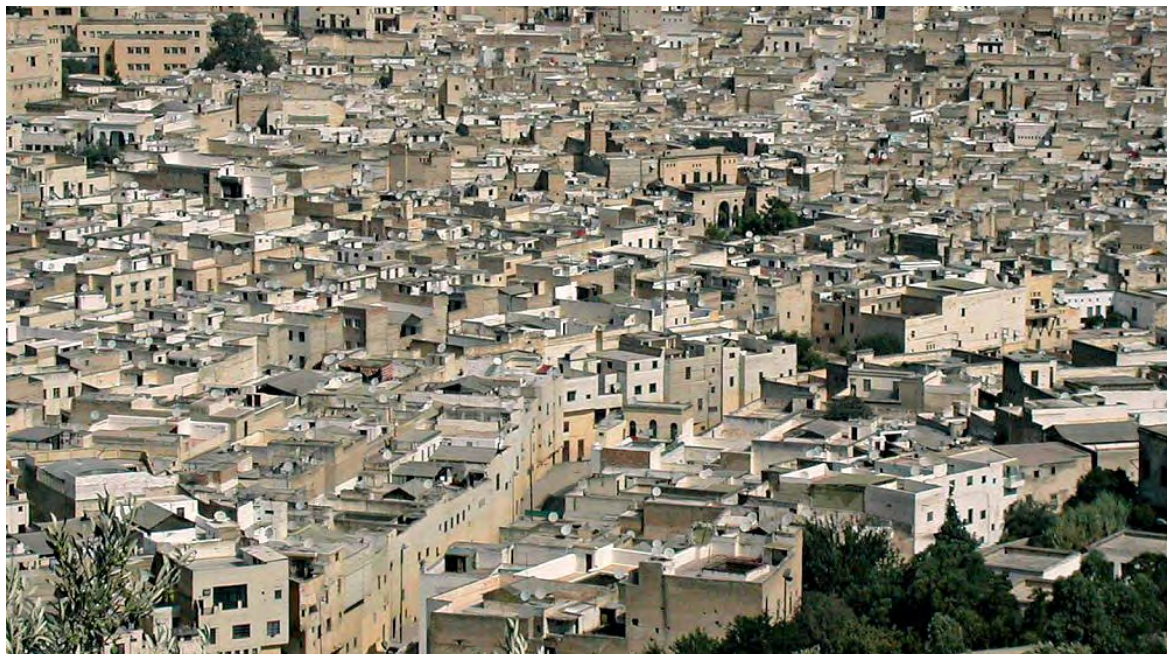
En aquesta zona no plou quasi mai, però un any, el 1988, va ploure molt. Moltíssim. Els rius, que normalment són secs, aquells dies va desbordar-se. L'aigua, ferotge, va entrar dins les cases i la gent va haver de marxar a un altre poble.

Les parets de les llars van enderrocarse i molts animals van morir. Per sort, a la gent no li va passar res perquè van sortir del poble molt ràpidament. Va estar plovent molts dies i moltes nits.

La primera nit va néixer una nena que és la cosina de la meva mare i li van posar el nom d'**Hjar**, que significa "la que va d'un lloc a un altre", és a dir, "la que emigra". El seu nom va ser aquest perquè la seva família va haver de marxar a una zona on no hi hagués tanta aigua.

Uns dies més tard, el govern del país va donar unes cases d'una altra ciutat a la gent que havia perdut la seva.

Soumia Khrouch (1r de Batxillerat Nocturn

GIOACCHINO ROSSINI

Com és costum el Seminari de Música de l'Institut cada any programa una sèrie d'actuacions en directe per acostar la música viva als alumnes. A aquestes actuacions són de diversa índole. Hi ha música instrumental, percussió, vocal; de diferents estils, èpoques i autors. Aquest proposat 17 de gener va tocar òpera i es va fer una representació que intentava apropar-nos a la figura del gran compositor italià Gioacchino Rossini tant en el seu vessant musical com gastronòmic perquè es sabut que aquest home singular tenia dues passions: l'òpera i el menjar bé o sigui la gastronomia. El títol **Figaro, l'has feta grossa** parlava d'una recepta de cuina.

Rossini va néixer a Pésaro el 29 de febrer de 1792, en el si d'una família humil però molt influenciada per la música: el seu pare era trompetista afeccionat i la seva mare feia petites actuacions operístiques com a mezzosoprano.

Als 14 anys estrena la seva primera òpera **Demetrio e Polibio** i als 18 **El Contracte matrimonial** i a partir d'aquí comença la seva carrera com a gran compositor, viatjant gairebé per tot Europa: França, Espanya, Alemanya, etc.

L'any 1830 quan Rossini en tenia 38 decideix prendre's una llarga temporada de descans del món de la composició i dedicar-se a l'altra passió: la gastronomia, per fer-vos una idea de com sentia ell la passió pel menjar es diu que Rossini només va plorar dues vegades en la seva vida: quan va morir el seu pare i en una ocasió que li va caure un gallinoli farcit per la borda d'un vaixell.

El seu biògraf autoritzat Radiciotti, comenta una gran quantitat d'anècdotes relacionades amb la gastronomia com la que va passar el 1864 quan el Baró de Rothschild, gran admirador seu, li va fer arribar uns meravellosos gotims de raïm d'uns hivernacles de la seva propietat i Rossini li va donar la següent resposta: " !Moltes gràcies! El seu raïm es excel·lent, però no m'agrada massa el vi en pastilles"

L'altre dia en el teatre de l'institut m'ho vaig passar molt bé. Aquesta és la segona vegada que veig òpera, la primera vegada era en un teatre de Barcelona que també sortia Fígaro "El Barbero de Sevilla" i la veritat aquestes dues vegades les he disfrutat molt, és molt millor que veure la tele ja que els personatges et poden veure. M'agradaria tornar a veure coses així. No vaig para de riure!.

Anisa El Ouardi 1C

A l'òpera que vam veure hi van aparèixer sis protagonistes, un era un pianista, els altres cinc volien que un compositor els fes una òpera.

En Rossini va decidir que no faria ni una composició més. Va venir la Judith i li va dir que en Fígaro s'havia escapat del teatre.

En Fígaro va anar a casa d'en Rossini i es va enamorar de la seva criada. I van fer un Duo ((cançó interpretada per dos personatges).

L'òpera ve esta bé, però jo hi entenc poc d'òpera o sigui que lo la vaig entendre massa.

Diego Augusto 1C

L'òpera m'ha semblat graciosa en alguns personatges.

El que més va destacar és el que hi ha a la carpeta vermella. Un dels protagonistes va mentir que va ser ell el que va robar la carpeta per amor a una dona de la neteja de la casa. Al final la va robar un actor amb una capa, un bigoti i que anava molt ben vestit. Al final va resultar que dintre de la carpeta hi havia una recepta per fer canelons. I tot-hom creia que dins la carpeta hi hauria una partitura. Quan els actors anaven fent l'òpera anaven dient coses relacionades sobre la música. Per exemple:

Tenor: és la veu més aguda.

Duo: està compost per la veu d'un home i d'una dona.

En definitiva, m'ha agradat moltíssim l'òpera que van fer.

Albert Cruz Illán 1C

L'òpera tractava d'un compositor, Rossini, que li anaven a demanar que escrivís obres per a grans actors i cantants d'òpera. Però ell ja estava cansat i no volia escriure'n més.

Així que cada cop deia que no n'escriuria més però un senyor li va fer xantatge amb un secret que ell sabia i va haver d'escriure una òpera.

I també hi havia un tenor, Fígaro, que s'havia escapat del liceu que volia passar-se a baríton i volia que li escrivís una òpera d'amor perquè s'havia enamorat de la dona de la neteja.

Aquest gran compositor tenia una carpeta que no deixava que ningú toqués perquè dins tenia alguna cosa secreta i misteriosa que no volia ensenyar. Al final de l'obra va dir que dins de la famosa carpeta el que s'amagava era la recepta d'aquells canalons tan bons que li preparava la seva cuinera que ningú li deixava menjar.

L'òpera em va agradar però m'esperava una altra cosa encara que no va estar malament, sobretot la soprano, i els altres també, tenien una veu molt maca.

Ana Parras Martínez 1B

L'òpera tracta d'un famós compositor d'òperes, Rossini, que intenta menjar-se uns canalons i de sobte apareix un personatge, en Fígaro, que li demana una òpera composta expressament per a ell. Finalment aquesta òpera serà El barber de Sevilla. Al final, dins la carpeta de partitures apareixerà la famosa recepta dels canalons Rossini, ja que aquest autor era molt aficionat a la cuina i va deixar una forma de preparar-los que porta el seu nom.

Estefanía Barreiro 1B

L'òpera em va agradar molt, va ser molt divertida. Hi havia quatre persones però feien sis personatges. Em va agradar molt perquè jo no havia vist mai òpera de debò i m'agradaria repetir l'experiència.

Raquel Molina 1B

L'audició va ser molt entretinguda i agradable perquè vam poder gaudir d'una peça d'òpera molt coneguda. Durant la representació van passar moltes coses i al final tot acaba bé, com en les òperes on hi ha un final feliç, les parelles acaben juntes i tothom està content.

Evelyn Rodríguez 1B

De l'audició em va fer molta gràcia un senyor que sortia amb una bata amb notes de música. Feia riure i cantava molt bé.

Tots els cantants tenien un to diferent i ho feien molt bé. Em va agradar molt la part en què imiten dos gats que miolen i canten alhora.

Rubén González 1B

L'audició va ser divertida, "entremaliada" i molt "comedianta". Em va agradar molt. El decorat era una taula amb una partitura gegant al fons. Les veus que em van agradar més van ser la de la soprano i la del baríton. Penso que és molt difícil canta i actuar alhora. I, a més, pensant que això no es veu cada dia, encara em va agradar més.

Lorena Pérez 1B

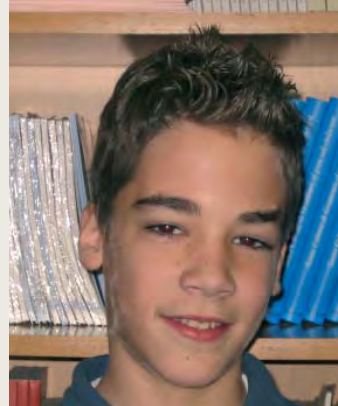
Vam riure molt i , per tant, ens ho vam passar molt bé. Era una mica un embolic i la noia que tocava el piano representa que s'havia d'equivocar i tot. Al final, tot s'arregla i apareix la famosa recepta dels canalons dins la carpeta de música.

Jenifer Torres 1B

Els cantants cantaven molt bé i la que tocava el piano també ho feia molt bé. Es veu que són molt professionals. La part més bonica era el duo de la soprano amb el baix perquè conjuntaven les veus molt bé. A mi em va agradar molt i suposo que a bastants companys els devia agradar també.

Christian Montes 1B

Aquesta audició tractava sobre una part de la vida del compositor Rossini.

A mi no m'ha agradat gaire la representació perquè no l'acabava d'entendre. Si ens haguessin explicat més la vida de l'autor hauria sigut més fàcil d'entendre. El que sí m'ha agradat molt han sigut els cantants, les veus tan boniques que tenien.

Yaiza Barrientos 1B

RINCONETE Y CORTADILLO

L'Obra de teatre que van anar a veure al saló d'actes de l'institut tractava de dos nois que es deien Ricón i Cortado.

Eren dos nois que anaven estafant a tota la gent, fent trampes jugant a les cartes, etc.

Quan van anar a Sevilla un home va dir als seu amo, que havien arribat a la ciutat dos nois que feien trampes jugant a les cartes. I el seu amo li fa dir que els fes buscar, quan van estar davant d'ell, els va canviar el nom i els va anomenar de la manera que des d'aquell moment tothom els coneixeria Rinconete i Cortadillo,

L'obra és un petit entreteniment de Miguel de Cervantes

Diego Augusto 1C

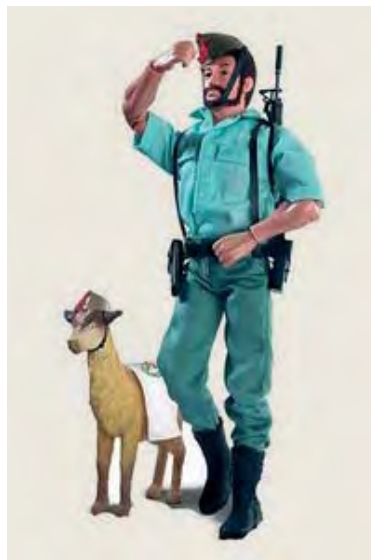
FELIÇ ANIVERSARI

Els Geyperman neixen l'any 1975 per Geyper que és una de les denominacions de l'empresa Bizak, del Nord d'Espanya. Amb el temps, ha esdevingut una de les principals firmes internacionals al món de la joguina i del disseny d'estratègies comercials i de marketing adaptades a un món cada cop més canviant

Les seves mesures, les articulacions, cabell, la cicatriu; han estat uns distintius que l'han fet fonamental en els jocs de moltes generacions de nens.

El seu cos i el cap, les articulacions, el to de pell, han anat canviant. Han sofert variacions i formes més estranyes, inversemblants i contradictòries: de policia muntada del Canadà, de Guàrdia Civil, de marine americana, de submarinista o de soldat d'escalada fins i tot de Legionario espanyol amb cabra inclosa. Però sempre representant homes forçuts, d'acció, a punt de realitzar qualsevol de les proeses imaginades per la ment infantil en els seus jocs, quasi sempre bèl·lics.

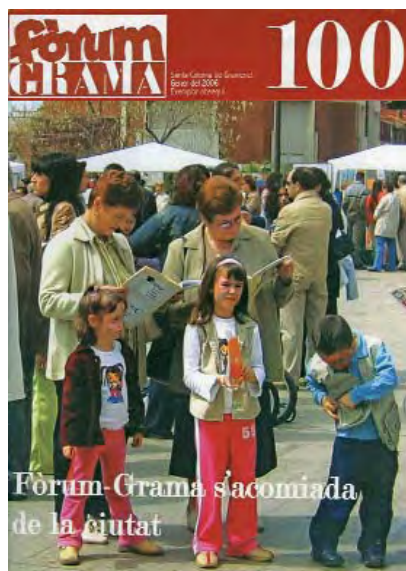
Celebrem doncs, els trenta anys d'aquesta joguina que us a divertit a molt de vosaltres quan éreu uns marrecs malgrat que el seu missatge no hagi estat precisament massa educatiu, però ja se sap que en aquesta vida hi ha d'haver de to.

Tanca la revista local Fòrum-Grama

La revista Fòrum-Grama, que s'ha publicat durant nou anys a Santa Coloma, ha tancat portes aquest mes de gener. Potser alguns de vosaltres la coneixíeu o els vostres pares havien conegut la que va ser la seva germana gran, la revista Grama, dels anys 70 i 80.

Ara no és fàcil fer revistes i encara és més difícil que aquestes durin. Hi ha altres formes de comunicació molt més ràpides com la ràdio i la televisió i d'altres més atractives per als joves

com internet. La imatge avui dia ocupa un lloc importantíssim i el propi fet de llegir li costa a molta gent, inclosos els estudiants. La paraula escrita, però, té una força especial: escriure per publicar és haver pensat, haver corregit i deixar el text fixat en el paper perquè algú pugui llegir-lo i rellegir-lo, pensar-hi, copiar-ho, guardar-ho... No té la rapidesa de la cosa immediata i en canvi té la qualitat de les coses que perduren i que ens ajuden a pensar i a madurar. Penseu només que si us donen a triar entre l'impacte que us ha fet un llibre que us hagi agradat molt i la pel·lícula, sempre guanya el llibre. Encara que el film sigui bo, la imaginació, les vivències, els sentiments, les ganes amb què heu fet vostra la història en avançar-hi a poc a poc, són molt més rics.

Fòrum-Grama, entre moltes altres facetes, es va acostar sovint als joves com vosaltres. Durant una bona temporada

va recórrer escoles i instituts fent debatre grups d'estudiants sobre temes profunds com la família, els estudis, el futur, les creences, la immigració...

Al Puig Castellar hi van venir en quatre ocasions per tractar temes diferents: els valors dels joves, la solidaritat amb el tercer món, la recuperació de la memòria històrica (franquisme) i una entrevista a un grup d'alumnes marroquines.

Alguns dels nostres alumnes n'han estat amics i col·laboradors ocasionals (Hafsa, Meriem, Siro, Aaron...), alguns professors hi havíem escrit (Núria Albafull, Asun Álvarez, Lluís Belenes, Rosa Fernández i jo mateixa) i altres antics companys seguien a través de les seves pàgines la vida de la Santa Coloma on havien treballat.

Al llarg dels anys, tant en Grama com en Fòrum-Grama, molts nois i noies inquiets, especialment els estudiants de periodisme, hi han trobat una excel·lent escola periodística i humana. Des d'aquestes pàgines retem un petit homenatge als qui tant hi han treballat de forma totalment altruista i us convidem a donar una ullada als volums de Fòrum-Grama que hi ha a les biblioteques de la ciutat i a buscar-hi, si cal, informació per als vostres treballs.

Agustina Rico

FEM Matemàtiques

FEM Matemàtiques és una activitat que organitza anualment la **FEEMCAT** amb la finalitat de contribuir i desenvolupar la competència matemàtica en tot l'alumnat de sisè de Primària i primer cicle de l'ESO. També permet intercanviar experiències i compartir propostes per part del professorat de les diferents comarques de Catalunya. A més, vol sensibilitzar la societat catalana en general sobre la necessitat de millora d'una educació matemàtica que afavoreixi el desenvolupament personal i la integració social d'uns ciutadans i ciutadanes lliures i responsables.

Està dirigida a tots els alumnes de sisè de primària i primer i segon d'ESO dels centres escolars de Catalunya.

Ens proposem que aquesta activitat

potenciï el raonament matemàtic a través de la resolució de problemes.

fomenti la capacitat de comunicació i argumentació matemàtica presentant activitats per resoldre en equip i exigint l'elaboració d'informes detallats

ajudi els nois i noies a adquirir seguretat i confiança en les seves capacitats per fer matemàtiques presentant-los activitats motivadores i que suposin un repte a la seva intel·ligència.

mostri als professors i professores activitats lligades a l'entorn i problemes adequats per treballar estratègies i desenvolupar actituds positives envers d'aquesta disciplina.

PROBLEMES FEM MATEMÀTIQUES 2006 1a FASE

PROBLEMA 1 del nivell de 1r d'ESO

Els daus de colors

La Mireia té tres daus de colors, un és de color blau, un altre de color groc i l'altre de color vermell. Tira tots tres daus a la vegada i suma el valor dels punts que li han sortit.

Una de les vegades ha sumat 12, perquè al dau blau li ha sortit un 5, al dau groc un 3 i al dau vermell un 4. Fixeu-vos que també podria haver estat d'una altra manera: un 3 en el dau blau, un 4 en el dau groc i un 5 en el vermell, i també obtindria un 12.

1) Això li fa pensar la següent pregunta: *De quantes maneres diferents puc obtenir un 12 en llançar aquests tres daus?* Ajudeu-la vosaltres a respondre.

2) Ara vol mirar d'esbrinar tots els possibles nombres que pot obtenir en sumar els punts de llançar aquests tres daus i quantes maneres diferents té d'obtenir cada un d'aquests resultats. Feu un estudi que expliqui totes aquestes possibilitats i tracteu de mostrar-ho de la manera més clara possible.

PROBLEMA 2 del nivell de 1r d'ESO

Les cartes quadrades

En Miquel té un joc de 81 cartes quadrades, totes de les mateixes dimensions. Cada carta té una cara vermella i una altra cara blanca.

En Miquel col·loca totes les cartes unes al costat de les altres, amb la cara blanca mirant cap al damunt i formant amb totes elles un quadrat gran (com el de la figura).

Ara el joc li demana girar cartes, de manera que en quedin el màxim nombre possible amb la cara vermella al damunt, però amb una condició:

que cada carta de color vermell tingui almenys 7 cartes *veïnes* que siguin blanques.

Què vol dir això? Una carta és *veïna* d'una altra si tenen en comú un costat o un vèrtex. Observa el següent exemple que et mostra només una part d'aquell gran quadrat.

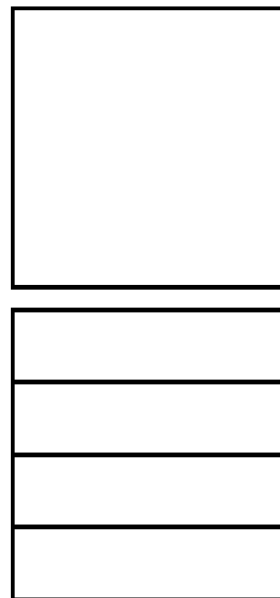
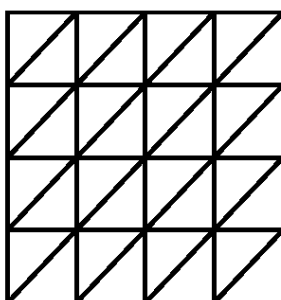
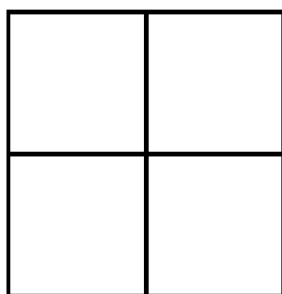
La carta A i la carta C tenen 7 cartes veïnes blanques; però la carta B té només 6 cartes veïnes blanques.

Ajudeu el Miquel: Quantes cartes es poden girar com a màxim?

PROBLEMA 3 del nivell de 1r d'ESO

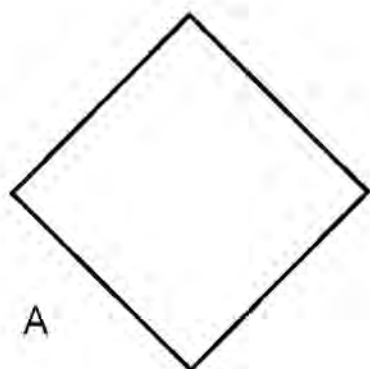
Enrajolant i desenrajolant rajoles

La figura següent la podríem recobrir (enrajolar) de diferents maneres utilitzant sempre peces iguals; observa'n unes quantes:

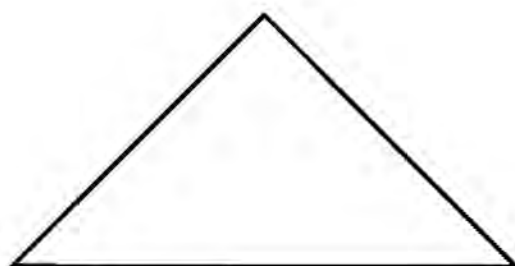

Pel mateix motiu, cadascuna de les següents sis figures pot ser recoberta (enrajolada) de moltes maneres.

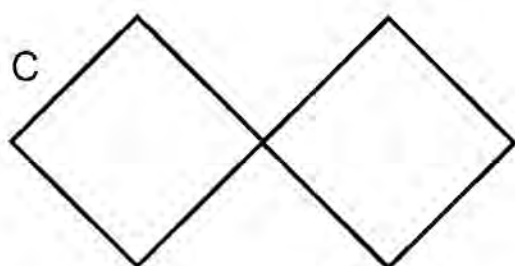
- 1) Podríeu trobar quina és la peça més gran que us permet recobrir qualsevol de les sis figures? Tingueu presents les següents condicions:
 - totes les peces han de ser iguals
 - en cadascuna de les figures s'han de poder fer servir les mateixes peces
- 2) Podríeu comparar l'àrea de les sis figures? Raoneu-ho
- 3) Podríeu comparar els perímetres? Hi ha alguna relació entre el perímetre de cadascuna de les sis figures i la peça que feu servir per enrajolar? Ens podríeu convèncer de les vostres conclusions sense necessitat d'haver de prendre mides?
- 4) De totes les figures possibles que es podrien recobrir amb la peça que heu dissenyat a l'apartat 1), tant les que se us mostren en aquest full com les que us pugueu inventar vosaltres, quina és la que té màxim perímetre? quina és la que té mínim perímetre? Per poder respondre això, cal fixar-nos dues condicions:
 - només farem servir 8 peces de les que heu dissenyat a l'apartat 1)
 - dues peces han de tenir sempre com a mínim un costat en comú (per exemple les peces C i F, no compleixen aquestes condicions)

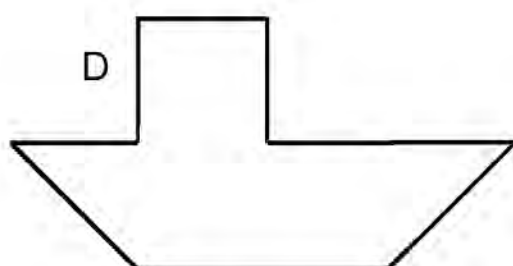
A

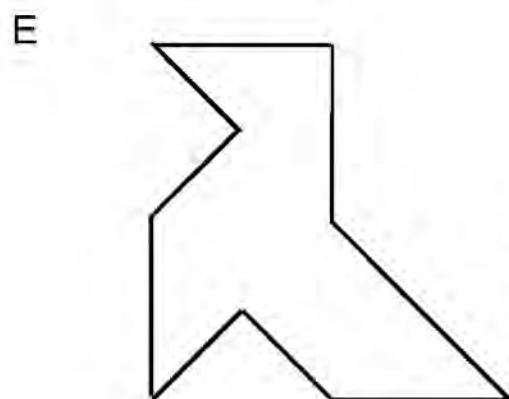
B

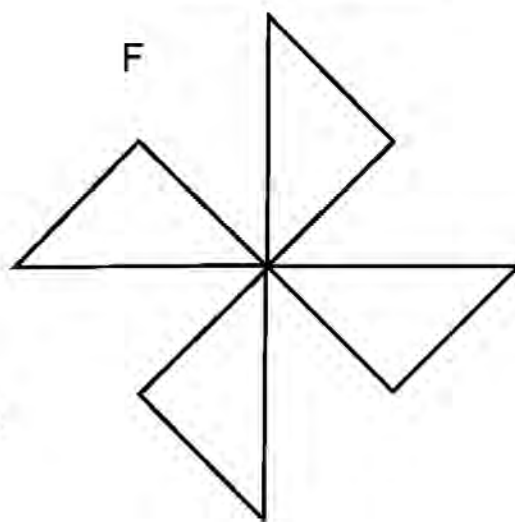
C

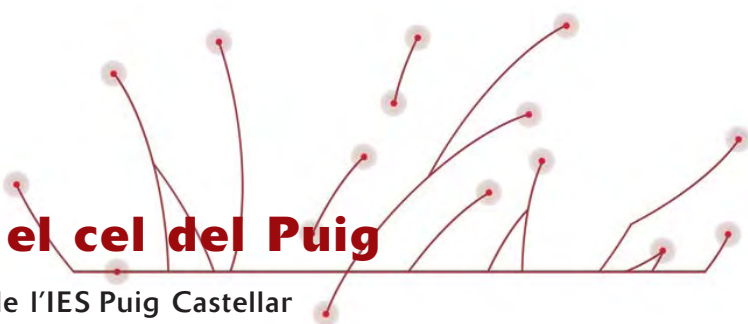
D

E

F

An abstract graphic consisting of several thin red lines of varying lengths and curves, each ending in a small red dot. These lines and dots are scattered across the lower half of the page, some overlapping the text.

Sota el cel del Puig

Revista de l'IES Puig Castellar

Gràcies per la vostra inestimable col·laboració
i a les professores: Margarida Mercadal i Agustina Rico,
l'recordeu, envieu tot el que volgueu publicar a rferna29xtec.net